

Sygn. akt: I C 1400/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w. (...)I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elwira Stopińska

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 r. w. (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse S.A. z siedzibą w W.

przeciwko T. G.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powoda (...) Finanse S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.625,10 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia pięć złotych 10/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty

2.613,10 zł od dnia 11.07.2019r do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 12 zł od dnia 11.07.2019r do dnia zapłaty

2. Zasadza od pozwanego T. G. na rzecz powoda (...) Finanse S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.049 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty z tytułu zwrotu kosztów procesu.

SSR Alina Kowalewska

I C 1400/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. siedzibą w W. w dniu 11 lipca 2019 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu T. G. domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 2.625,10 zł w tym kwoty 2.613,10 zł tytułem należności głównej będącej kwotą udzielonej pożyczki oraz kwoty 12,00 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w spłacie pożyczki. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 3 października 2018 r. pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Pozwany za pomocą formularza rejestracyjnego umieszczonego na stronie internetowej pośrednika powoda dokonał rejestracji konta klienta. Pozwany podał swoje dane identyfikacyjne: PESEL, serię i nr dowodu osobistego, stan cywilny, wykształcenie oraz informacje dotyczące dochodów i wydatków, następnie potwierdził swoje dane metodą automatyczną poprzez wskazanie swojego numeru konta bankowe. Po dokonaniu weryfikacji danych pozwanego oraz złożeniu wniosku o przyznanie pożyczki kwota pożyczki w wysokości 3.500,00 zł została przelana na

rachunek bankowy pozwanego. Pożyczkobiorca uchybił terminowi zwrotu świadczenia, do dnia wniesienia pozwu nie uregulował należności w całości.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 2 września 2019 r. sygn. akt VI Nc-e 1256655/19 Sąd Rejonowy (...) nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powoda dochodzonej pozvem kwoty wraz z kosztami procesu. Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zaskarżając go w całości. T. G. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W sprzeciwie zakwestionował roszczenie dochodzone pozvem co do zasady i wysokości, zaprzeczając wszelkim twierdzeniom powoda poza wyraźnie przyznanymi.

W wyniku wniesienia przez pozwanego sprzeciwu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 2 września 2019 r. sygn. akt (...) utracił moc, a sprawa została przekazana do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego tj. Sądowi Rejonowemu w. (...).

W piśmie procesowym z dnia 3 marca 2020 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady, jaki i wysokości. T. G. zakwestionował istnienie jak i rozmiar zobowiązania. Pozwany zaprzeczył, aby zawarł z powodem umowę ramową oraz umowę pożyczki o wskazanym w pozwie numerze. Podnosił, że dołączone do pozwu umowy są jedynie niepodpisanymi przez nikogo wydrukami z systemu informatycznego powoda oraz podkreślił, że umowa pożyczki nie została podpisana. Ponadto pozwany wskazał, że prowizja naliczona od przedmiotowej umowy pożyczki jest rażąco wygórowana, a przez to jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Pozwany wskazał, że zgodnie z art. 385¹§ 1 k.c. określenie prowizji na tak wysokim poziomie jest niedozwolonym postanowieniem umownym. Ponadto pozwany podkreślił, że postanowienia umowy niezgodnione indywidualnie z konsumentem nie wiążą, jeżeli kształtują prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta.

Sąd ustalił co następuje:

T. G. dniu 3 października 2018 r. dokonał rejestracji na stronie internetowej pośrednika pożyczkodawcy, na której utworzone zostało jego konto klienta. Podczas rejestracji pozwany podał informacje wymagane na stronie internetowej, w tym m.in. swoje dane osobowe (imię i nazwisko, nr PESEL, nr dokumentu tożsamości), adres zamieszkania, adres e-mail. Rejestracja poprzedzona była zapoznaniem się i akceptacją treści ramowej umowy pożyczki, regulaminu świadczenia usług droga elektroniczną. Przedmiotem umowy ramowej pożyczki było określenie ogólnych zasad na jakich pożyczkodawca i pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki.

(dow ó d: umowa ramowa pożyczki z dnia 3 października 2018 r. k.- 27-31)

Tego samego dnia przy wykorzystaniu wcześniej utworzonego konta klienta na stronie internetowej pośrednika pożyczkodawcy pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki nr (...). Całkowita kwota pożyczki została określona na 3.500 zł. W dniu zawarcia ww. umowy pożyczki powód (...) S.A. dokonał przelewu kwoty 3.500 zł na konto pozwanego. Zgodnie z umową całkowita kwota do spłaty z tytułu umowy pożyczki wyniosła 4.489,70 zł i składała się z kwoty pożyczki oraz z odsetek w wysokości 28,50 zł a także prowizji w wysokości 961,20 zł. Termin zwrotu pożyczki upływał w dniu 2 listopada 2018 r. W przewidzianym umową terminie pozwany nie dokonał zwrotu całości pożyczonej kwoty.

(dow ó d: umowa ramowa pożyczki z dnia 3 października 2018 r. k.- 27-31, umowa pożyczki z dnia 3 października 2018 r. k.- 32-35, potwierdzenie wykonania transakcji wypłaty środków- k. 35).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o

kredyt w wysokości nie większej niż 255 550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Wedle przepisu ust. 2 pkt 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki. Powyższa ustawa dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to umowa która spełnia wymagania przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Jest to, zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Ponadto przepisy dopuszczają zawarcie takiej umowy na odległość zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną stanowiącym, iż świadczenie usług drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy oznacza wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba, że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. W żadnym z tych przepisów ww. ustawy nie określono skutków prawnych niedochowania formy pisemnej, a więc można przyjąć, że została ona zastrzeżona pod rygorem utrudnień dowodowych. Okoliczność zaś, że nie została zawarta w wymaganej przez ustawę o kredycie konsumenckim formie pisemnej powoduje jedynie ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności, ustawa nie przewiduje, bowiem rygору nieważności. Przy czym zgodnie z treścią art. 74 § 2 k.c., pomimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo, jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

W ocenie Sądu uznać należy, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. W konsekwencji sam brak podpisu pozwanego pod umową pożyczki nie stanowi o uznaniu, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

Odnośnie zarzutów pozwanego dotyczących stosowania przez powoda niedozwolonych postanowień umownych należy wskazać, że art. 385¹ § 1 k.c. nie dopuszcza możliwości uznania za klauzulę niedozwoloną postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny i wynagrodzenia, gdy zostały one sformułowane w sposób jednoznaczny. W niniejszej sprawie, pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie nie tylko sam obowiązek uiszczenia prowizji, ale również wprost wypunktował dane dotyczące kosztów pożyczki na pierwszej stronie umowy. Precyzyjnie określono tam wszelkie koszty pożyczki. W umowie pożyczki z dnia 3 października 2018 r. pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 4.489,70 zł tytułem całkowitej zapłaty. Na kwotę zobowiązania składają się prócz kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 3.500 zł - prowizja w wysokości 961,20 zł oraz odsetki wysokości 28,50 zł. Nie można wobec takiej treści umowy pożyczki twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwanym, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia takich należności w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Istotne jest jednak, aby prowizja nie powodowała nadmiernego obciążenia konsumenta pozaodsetkowymi kosztami zawarcia umowy. W konsekwencji, sąd powinien ustalić - czy prowizja nie została zastrzeżona w nadmiernej wysokości. Oceny takiej należy dokonać z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W art. 36a ww. ustawy wprowadzono limit wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu zarówno w odniesieniu do określonego okresu spłaty kredytu, jak i limit maksymalny dla całości umowy o kredyt konsumencki. W razie określenia przez pożyczkodawcę kwoty

pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokość przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej wartościom maksymalnym. Z wyliczeń wykonanych przez sąd wynika, iż na podstawie założeń umowy pożyczki, maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu wynosi 961,30 zł. Wskazana w umowie prowizja w wysokości jest mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonej pożyczki. Tym samym Sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w zakresie dotyczącym prowizji za udzielenie pożyczki z dnia 3 października 2018 r.

W niniejszej sprawie powód przedłożył wydruk umowy ramowej z dnia 3 października 2018 r., wydruk pożyczki nr (...) z dnia 3 października 2018 r. oraz potwierdzenie wykonania transakcji wypłaty środków w wysokości 3.500 zł na konto bankowe pozwanego. Jak wynika z § 5 ramowej umowy pożyczki z dnia 3 października 2018 r. warunkiem złożenia wniosku o zwarcie pożyczki jest uprzednia rejestracja na platformie internetowej, sam wniosek składa za pomocą konta klienta utworzonego po rejestracji. Zauważyć należy, że pożyczkodawca dysponował szczegółowymi danymi pozwanego, w tym nr PESEL, adresem zamieszkania, adresem e-mail, czy też numerem konta bankowego, których uzyskanie mogło nastąpić wyłącznie poprzez ich wcześniejsze przekazanie przez samego pozwanego. Wskazać należy również, iż powód dochodzi w niniejszej sprawie tylko części niespłaconego zadłużenia- przedmiotowa pożyczka została, bowiem częściowo spłacona.

Zgodnie z treścią art. 231 k.p.c. w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest uznanie za ustalone faktów, które nie wynikają wprost z przeprowadzonych dowodów, ale tylko wtedy, gdy taki wniosek można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. W rozpoznawanej sprawie sąd ustalił fakty, które pozwalają na uznanie istnienia umowy pożyczki - tj. posiadanie przez pozwanego konta klienta na stronie internetowej pośrednika powoda, otrzymanie przez pozwanego od powoda kwoty 3.500 zł tytułem umowy pożyczki nr (...). Powyższe okoliczności, w ocenie sądu, pozwalają w sposób niebudzący wątpliwości uznać za ustalony fakt zawarcia przez T. G. z powodem (...) S.A. w dniu 3 października 2018 r. umowy pożyczki o treści stwierdzonej wydrukiem załączonym do pozwu. Trudno, bowiem mając na względzie zasady logiki i doświadczenia życiowego uznać, że powód przelał swoje środki pozwanemu, bez wniosku i umowy na dowolnie przez siebie oznaczoną kwotę i okres. Mając na uwadze powyższe sąd uznał, że strona powodowa wykazała, iż łączyła ją z pozwanym umowa pożyczki z dnia 3 października 2018 r. W świetle powyższego twierdzenia pozwanego, że nie zawierał przedmiotowej umowy pożyczki należy uznać wyłącznie za linię jego obrony mającą na celu uniknięcie spłaty wymagalnego zadłużenia.

W konsekwencji sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł jak w pkt I sentencji. Sąd zasądził na rzecz powoda odsetki umowne od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 11 lipca 2019 r. lipca do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty skapitalizowanych odsetek za okres 11 lipca 2019 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. uznając, iż pozwany jako strona przegrywająca jest zobowiązany zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1049 zł, na które składa się opłata od pozwu w wysokości 132 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Alina Kowalewska